

Los Aurora: «En una societat en què la velocitat sembla inevitable, la música serveix per baixar revolucions»

Parlem amb el grup format a Barcelona sobre el nou disc 'La balsa de la medusa'

Los Aurora | Arxiu de l'artista

Los Aurora és un grup format el 2016 per Enric Palomar arran d'un encàrrec de l'Auditori de Barcelona. Un any després van treure el seu primer àlbum d'estudi, *Aurora* (Taller de músics, 2017), consolidant el seu estil musical amb unes composicions que mesclen el flamenc i el jazz, la música tradicional espanyola i la contemporània, i les lletres creades a partir de poemes de Federico García Lorca. Després d'una pausa per la pandèmia, **Los Aurora** han estrenat el seu segon treball *La balsa de la Medusa* (autoeditat, 2022). En parlem amb el teclista del grup Max Villavecchia i el baixista Javi Garrabella.

El vostre anterior disc és de l'any 2017. Com heu canviat vosaltres i la vostra música en aquest temps?

Max Villavecchia: Des que vam treure el nostre primer àlbum, *Aurora* (Taller de Músics, 2017), hem fet molts concerts, girat per força països i tocat en diferents festivals. Amb aquests directes, vam començar a desenvolupar un so una mica més dur, més proper al rock, influenciant-nos per

la potència del ball i el *cante* flamenc. En el primer àlbum, gairebé totes les cançons eren arranjaments de cançons ja existents i, en aquest, hem volgut mostrar la nostra personalitat com a grup component la gran majoria dels temes. El procés no ha sigut fàcil, i treballar en grup presenta una dificultat extra al treball en solitari, però aporta unes satisfaccions personals i artístiques que fan del procés quelcom especial i únic.

'La balsa de la Medusa' mescla molts estils musicals, amb electrònica, flamenc, jazz i música tradicional. D'on heu adquirit aquests estils?

Javi Garrabella: Un artista mai beu d'una sola font, i en un grup en què treballem tots per igual, surt una fusió d'influències. A més, avui en dia, amb la globalització i internet és molt estrany trobar un disc que sigui purament d'un estil de música. És més, què és "pur"? Tot és una transformació contínua. En realitat tampoc és un disc d'electrònica, de flamenc, de jazz o de música tradicional: cap representant d'aquests estils es podria identificar amb el nostre disc. És una mescla de tot.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=oekBp7HJyTQ>

La majoria dels temes sobrepassen els cinc minuts de durada. En un moment en què les cançons pràcticament no arriben als tres minuts, per què vau decidir fer-ho així?

M.V: No ha estat una decisió conscient, tot i que ens hem plantejat escurçar-les per fer-les més digeribles al públic. Per a nosaltres, ara per ara, aquesta és la manera natural i orgànica de compondre. Avui en dia, amb una societat en què la velocitat sembla inevitable, la música ens pot servir per baixar revolucions. Escoltar amb atenció un disc llarg, o anar a un concert en què ens proposem a nosaltres mateixos no mirar el mòbil, pot ser molt reparador. No fa gaire, no era estrany que les cançons fossin llargues, només cal mirar a **Pink Floyd** o **Miles Davis**. Qui ens assegura que no torni a ser una moda?

Les vostres lletres són poemes o adaptacions de cançons populars, sobretot de Lorca. Per què vau voler musicalitzar poemes i com vau decidir quins incloure al treball?

J.G: La majoria de les vegades no ho decidim, és un acte reflex que hem d'acceptar. L'anterior disc va sorgir d'un encàrrec que ens van fer per homenatjar al poeta Federico García Lorca i el compositor Manuel de Falla. Òbviament, el nostre debut no va exprimer del tot el potencial de Lorca i Falla, i el més natural per a nosaltres va ser continuar treballant amb aquests referents, però de forma més lliure, permetent-nos jugar amb altres autors.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ezf0YLgXoZk>

A "Danza da Lúa" canteu en gallec. Per què vau decidir musicalitzar un poema en aquest idioma?

M.V: Tenim un vincle especial amb Galícia, i sobretot amb Santiago de Compostela. Quan vam presentar el nostre primer disc allà, que també incloïa poemes de Lorca, se'ns va apropar una parella per parlar-nos dels sis poemes gallecs de Lorca, que després ens va enviar. A banda, dins dels *pals flamencs* hi ha la *farruca*, un estil que es vincula amb Galícia en les seves estrofes més populars. Aquest va ser el punt de partida: unir Lorca amb un estil de flamenc que es vincula a Galícia en la llengua de la regió. Més enllà d'això, el poema que hem utilitzat, "Danza da Lúa en Santiago", parla de la plaça de la Quintana i com la lluna balla, i al nostre espectacle hi quadra perfectament.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0MGtm0PpGs8>

Les dues versions de "Las manos del día" 1 i 2 adapten un mateix text amb estils completament diferents

J.G: En realitat, va ser completament accidental. Al principi, jo volia utilitzar la lletra sencera que ens havia passat l'Enric Palomar en un tríptic en una sola cançó: que "Las manos del día 1" fos el final de la cançó, i que agafés la forma d'un *martinete* boig: experimental i força improvisat. Per sort, els meus companys no pensaven el mateix que jo. El dia que havíem de gravar el tema a l'estudi, vam escoltar per primera vegada la melodia que havia compost en Pere, i aquell dia, en Mario Mas també estava convocat a l'estudi. Mentre l'assajaven a la cuina, sonava tan casolà i maco que vam decidir gravar-lo allà mateix. I el resultat d'aquella cançó ens va semblar molt més una

primera part que no una tercera, que era la idea que portàvem al cap.

Quin és el pas següent per a Los Aurora?

M.V: Esperem que seguir fent música i poder fer concerts. Tenim moltes ganes de girar aquest àlbum i seguir component i gravant molta més música.

J.G: Seguirem fent música allà on ens deixin i les condicions siguin acceptables.